

θείσα καὶ διαρπαγείσα εἰς κωμόπολιν περιέπεσεν, ἀρκουμένην τὸ ἐπ' αὐτῇ εἰς τῶν κοινῶν γραμμάτων λεγομένων τὴν θεραπείαν· περὶ τὰ μέσα ὁμῶς τῆς ἐνεσώσεως Ἐκατ. συνέστη αξιόλογος Ἑλληνικὴ Σχολὴ συνδρομῇ τοῦ ζηλωτοῦ Ἐπισκόπου Παραμυθίας Κ. Διονυσίου καὶ ἐπικουρίᾳ τοῦ αὐτόθεν καταγομένου καὶ ἐν Κερκύρᾳ ἀποβιώσαντος (1862) Ἰωάννου Παραμυθιώτου.

Ἐν Πάρρῃ ἐκαλλιεργοῦντο κατὰ τὸ ἐνὸν τὰ ἀρχαῖα γράμματα. Ἰχνη Σχολῆς ἀπαντῶνται κατὰ τὰ μέσα τῆς παρελθούσης Ἐκατ., ὅτε (τῷ 1765) Φιλόθεος Ἱερομόναχος, Πάργιος, ἱκανῆς παιδείας κάτοχος ἐδίδασκε μέχρι τοῦ 1805. Ἰδιαιτέρως δὲ ἐδίδασκον (ἀπὸ τῶν μέσων τῆς ΙΗ' Ἐκατ. καὶ ἐξῆς) Ἀναστάσιος ὁ Μοσπινιώτης ἐξ Ἰωαννίνων, Ἀγάπιος ὁ ἐκ Δημητσάνης, Τιμόθεος Ἱερομόναχος ὁ Βασιλᾶς, Πάργιος, Ἀνδρέας ἱερεὺς ἰδρωμένος, Πάργιος, ὁ κατὰ τὸ 1803 σχολαρχῶν ἐν Κερκύρᾳ. Χριστοφόρος Πεῤῥαζίδος, Ὀλύμπιος, συνεργάτης αὐτοῦ, Ἀναστάσιος Μοναστηριώτης τοῦπίκλην Τσοντίλας, καὶ τελευταῖος μέχρι τῆς κατὰ τὸ 1819 ἀναιδουῆς ὑπὸ τῶν Ἄγγλων ἀπεμπολήσεως τῆς ἀτυχοῦς Πάργας ὁ τοὺς πόδας παράλυτος Σπυρίδων Φλασκαποβίτης. Ἐκπατριωθέντων δὲ τῶν Παργίων τότε, ἰδίως εἰς τὴν Ἑπτάνησον, τῆς δὲ πόλεως οἰκισθείσης ἐκ Τουρκαλβανῶν καὶ Χριστιανῶν μιγάδων συνέστη τελευταῖον μικρὰ Σχολὴ πρὸς πνευματικὴν τινα ἀρδευσιν τῶν ἐνοίκων Χριστιανῶν. Ἄνδρες δὲ λόγιοι ἀπὸ τῶν μέσων τῆς παρελθούσης Ἐκατ. καὶ ἐξῆς ἐκ Πάργης ἐγένοντο Σίλβεςτρος Ἱερομόναχος, φίλος τοῦ ἐκ Δημητσάνης Ἀγαπίου ἐπὶ πολλὰ ἔτη αὐτόθεν διδάξαντος, Ἀγάπιος Ρήγας ἐπὶ πολλὰ ἔτη διδάξας ἐν Φωξατίῳ, Βενέδικτος Ἱερομόναχος, Μαυροῦιωάννης διδάξας ἐν Πάτραις, Γεώργιος Δεσίλας ἰατροφιλόσοφος, ἐπίσημος ἐν τοῖς ἰατροῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Χρῦσανθος ὁ Κονοφάος, ἀρχιδιάκονος τοῦ Ἰωαννίνων Γαβριήλ, Νικόλαος Μανιάκης (1826) Καθηγητῆς τῆς νομικῆς ἐν Κερκύρᾳ¹, Σπυρίδων Καφηρεὺς (1820)², ὁ ἐν Ἰωαννίνοις ἐλλόγιμος συγγραφεὺς Παναγιώτης ὁ Ἀραβαντινὸς³, καὶ ἕτεροι δεικνύουσιν,

(1) Βρετοῦ Β', 300.

(2) Βρετοῦ Β', 275.

(3) Ὅρα Π. Ἄρ. Χρονογραφ. τῆς Ἠπειροῦ Β', 207, ἔτι ἐν ἐγγρ. σημ.